

להיות בעידן הגאולה

לחג ראש השנה ולשבוע פר' האזינו א' ח' תשרי ה'תשע"ח (21-28/9/17)

ל"פדין נפש" לשנה החדשה
ראה/י מעבר לדף!

שנת גאולה טובה ומתוקה

מייל: achdut.mashiach770@gmail.com | www.hageula.com | www.achdut.mashiach770.com | www.hageula.com | www.achdut.mashiach770.com | www.hageula.com | www.achdut.mashiach770.com

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מעובד ע"פ שיחותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח

אשר גאולה טובה ומתוקה כבדו ומגמלו

יום שלישי ו' בתשרי (26.9)

יום הסתלקות הרבנית חנה, אמו של כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח **אם המלכות**

בהתועדות לכבוד יום השנה להסתלקות אמו, הזכיר הרבי כי חנה הוא גם שם אמו של שמואל הנביא, שיש לה קשר מובהק או הגאולה: את שירתה המפורסמת, תפילת חנה, היא חותמת במילים: "וייתן עוז למלכו וירם קרן משיחו" (שמואל א, סוף פרק ב).

היה במילים אלו יותר מרמז שהתפילה "וירם קרן משיחו" מתייחסת לבנה של הרבנית חנה - הרבי שליט"א מלך המשיח.

נשאב כוחות מיום זה לחיזוק המצוות המיוחדות לנשי ובנות ישראל: חלה (כשרות), נידה (טהרת המשפחה) והדלקת הנר.

הרבי מבקש לפרסם שחשוב מאד כי כל אישה וכל בת תדליק עם ברכה נרות שבת יום טוב (כמובן אך ורק לפני כניסת שבת או החג). אישה נשואה מדליקה לפחות שני נרות, ואילו רווקה, ואף ילדה קטנה, מברכת ומדליקה נר אחד (לפני האם, כדי שהאם תוכל לעזור לה). בכך נזכה לגאולה הקרובה, כפי שנאמר: "אם אתם משמרים נרות של שבת - אני מראה לכם נרות של ציון".

(ע"פ התועדות תנש"א ח"ד ע' 348)

יום רביעי ז' בתשרי (27.9)

התקיעה הגדולה

בין יעודי הגאולה נאמר: "והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ובאו האובדים מארץ אשור והנידחים בארץ מצרים, והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים" (ישעיה כז, יג). בתורת החסידות מבואר, כי נאמר 'יתקע', מבלי לתאר מיהו מיהו יתקע - מפני שהתקיעה הזו היא גילוי אלוקי נגשג, שאת מקורו אי-אפשר לתאר בשום תואר ושם.

הגילוי האלוקי של תקיעת השופר יהיה כה נשגב ועצום עד שיגרום לכך, שגם הנידחים והאובדים - היהודים המרוחקים ביותר מכל סממן של קדושה - גם הם יתעוררו וישונו בתשובה שלמה. (ע"פ קונטרס ראש-השנה תשנ"ב)

השנה תשנ"ב

"אם אתם משמרים נרות של שבת אני מראה לכם נרות של ציון"

זמני ראש השנה ושבת	תל-אביב	חיפה	באר-שבע
הדלקת נרות - ערב ראש השנה כ"ט אלול (20.9)	6.03	6.18	6.20
הדלקת נרות - יום ב' ראש השנה א' תשרי (21.9)	7.14	7.15	7.16
הדלקת נרות לשבת "האזינו" ב' תשרי (22.9)	6.00	6.15	6.18
צאת השבת	7.11	7.12	7.13

* יש להדליק הנרות בהג' ולכבד שבת רק באמצעות העברה מאש לאש

מוקדש ומודפס לזכות:
אבי הרוש בן יקוט ואורלי בת ג'יזל וילדיהם: אושר, אופק ולינוי שיחי לברכה והצלחה בגו"ר מיים הולדתו ה' תשרי

סיפורים קטנים לא נעימים לחאם רק תקיעה אחת

בדרשתו של הרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיטשוב קודם תקיעת שופר היה נוהג לומר: "ריבוננו של עולם! אמרת לנו "יום תרועה יהיה לכם", ועבור ציוני אחד זה אנו תוקעים מאה קולות, זה אלפי שנה על ידי כמה רבבות מישראל מידי שנה. "ואנו רבבות אלפי ישראל" צועקים ומתפללים מתחננים ומבקשים ממך זה כמה אלפי שנה תקע רק תקיעה אחת בשופר גדול לחירותנו, ומדוע עדיין לא תקעת?!...!"

(מלוקט מ"מביא גואל" של ר' נחום זילבינסקי)

שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים.

(ע"פ דבר-מלכות ניצבים-וילך תשנ"ב)

יום ראשון ד' בתשרי (24.9)

היום השלישי והבית השלישי

חז"ל תיקנו לצום את צום גדליה במידה וחלילה הגאולה האמיתית והשלמה עדיין לא הושלמה. צום זה שהוא לזכר מאורעות החורבן הינו האחרון בשרשרת הצומות שתיקנו חז"ל. שכן בו נהרג גדליה בן אחיקם, שהיה המנהיג אחרי החורבן, ובהריגתו כלתה גם שארית הפליטה.

ליום זה יש קשר הדוק לגאולה: נאמר בספר הושע (ו, ב), "ביום השלישי יקימו ונחיה לפניו". שני פירושים ניתנו לפסוק. לפי פירוש אחד (חידושי מהרש"א למסכת ראש השנה יח, ב), "יום השלישי" הוא צום גדליה. לפי פירוש רש"י, "יום השלישי" הוא כינוי לבית המקדש השלישי. נמצא שבאותן מילים בהן יש רמז לאחרון באירועי חורבן הבית הראשון - יש גם רמז לבית המקדש השלישי, שייבנה תכף ומיד.

ישנה סברה שאומרת שאם הגאולה השלמה חלה ביום הצום אז מפסקים לצום וישנה דעה הסוברת שממשיכים. כך או כך, העיקר שהגאולה שאין אחריה גלות - בוא תבוא בגלוי ובשלמות - מידי ממש!

(ע"פ התועדות תנש"א ח"ד ע' 349)

יום שני ה' בתשרי (25.9)

מצוות הנשים

היום בערב נדליק נר לזכות אמו של הרבי מליובאוויטש מלך המשיח שליט"א - הרבנית חנה בת הרב שלמה ינובסקי ז"ל.

בראשי התיבות של שם הרבנית "חנה", יש רמז לשלושת המצוות שניתנו לנשים, שעליהן נשען כל בית ישראל: חלה (מצוות הפרשת חלה מן העיסה, ושמירת כשרות המאכלים בכלל), נידה (שמירת טהרת המשפחה כהלכתה), הדלקת הנר (נר שבת ויום טוב). בזכותן של הנשים הצדקניות הייתה הגאולה ממצרים, ובזכותן עתידה להיות אף הגאולה העתידה. כפי שנאמר (תהילים צח, ג): "זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל", ולא נאמר לבני ישראל. כלומר, בזכות הנשים, המכוננות "בית ישראל", המקיימות ומהדרות במצוות המיוחדות להן, בזכותן תבוא הגאולה.

(ע"פ ילקוט שמעוני רות רמז תרו. דבר-מלכות ניצבים-וילך תשנ"ב)

יום חמישי א' בתשרי (21.9)

יום א' של ראש השנה הצלה שבדין

הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים נקראים ימי הדין, משום שבהם דן ה' את כל הנבראים, וכותב וחותרם את גזר דינם. סדרי הדין כפי שנקבעו בתורה, כוללים גם את ההוראה (במדבר לה, כד-כה): "ושפטו העדה - והצילו העדה". כלומר, תכליתו של המשפט אינה להרע לנידון אלא להכריע את דינו לזכות ולהביא לו הצלה.

כשם הקדוש ברוך הוא ציוה עלינו לקיים את המצוות - כך גם הוא בעצמו מקיימן. אם כן, גם ה' בעצמו מבצע את הוראת התורה: "והצילו העדה", והוא מציל ומושיע את ישראל בימי הדין. ובפרט על פי הנאמר במדרש, שכשישראל תוקעים בשופר, עובר הקדוש ברוך הוא מכסא דין לכסא רחמים. עד להצלה השלימה והמלאה בגאולה האמיתית והשלמה.

(ע"פ דבר-מלכות ערב ר"ה תשנ"ב)

יום שישי ב' בתשרי (22.9)

יום ב' של ראש השנה השירה של ימות המשיח

בראש השנה נוהגים לשיר את ניגוניהם של כל אדמו"רי חב"ד, תוך הזכרת שמותיהם. שירה זו מהווה הכנה לשיר שיהיה בביאת המשיח, שעליו נאמר: "שירו לה' שיר חדש".

שאר השירות הזוכרו בתורה בלשון נקבה, "שירה". ואילו כאן נאמר "שיר" בלשון זכר. אומרים חז"ל: על שאר הגאולות אומרים שירה בלשון נקבה, כי כמו הנקבה שיש לה צער לידה, כך בשאר הגאולות היו אחריה עוד צער של גלות נוספת. אולם על הגאולה האמיתית והשלמה אומרים "שיר חדש" בלשון זכר, משום שאין אחריה שום צער של גלות נוספת, כשם שלזכר אין צער לידה.

(ע"פ דבר-מלכות ניצבים-וילך תשנ"א)

שבת קודש ג' בתשרי (23.9)

השבת הגבוהה ביותר

השבת שבין ראש-השנה ליום הכיפורים נקראת 'שבת שובה'. בין ראש-השנה ליום-הכיפורים ישנם שבעה ימים, שבכל יום מהם שבים בתשובה ומתקנים את הימים המקבילים מהשנה שעברה. ביום ראשון - מתקנים את ימי ראשון של כל השנה, ביום שני - את ימי שני של כל השנה, וכך הלאה. בשבת אנו מתקנים את השבתות של כל השנה. שבת היא היום הנעלה ביותר בשבוע, ולשבת שובה, המתקנת את כל השבתות, נעלית יותר מכולן. שבת זו מסמלת אפוא את השלמות הגבוהה ביותר שיכול אדם להגיע אליה. שלמות זו תבוא לידי גילוי בגאולה השלמה, שנקראת "יום

משיח והלאה במדרשי חז"ל

טועמים בלי גבול

הוראת מלך המשיח מ-17 באב
... "צריכה להיות ה'טעימה'...
מהבלי גבול של הגאולה ע"י
ההוספה בענייני תורה ומצוות
באופן שלמעלה ממדידה והגבלה.
ובפרטיות יותר –
הוספה בלימוד התורה...
כולל לימוד עין יעקב, אגדה שבתורה,
ש"רוב סודות התורה גנוזין בה"..."
(שפיתח ש"ר אהרן ט"ו מנחם אב הישטיא)

אגדתא תקיעות חזרות

לע"נ: **מסעוד בן ימין ורבקה בת מימון ז"ל**

"אמו רבי יצחק ... למה תוקעין ומריעין לְשָׁהן יוֹשְׁבֵינָה וְתוֹקְעִין וְמַרְיָעִין לְשָׁהן עוֹמְדִין (מדוע בראש השנה תוקעים בשופר לפני תפילת העמידה, וחוזרים ותוקעים במהלך התפילה) - קְדִי לְעֹרֵב הַשָּׁטָן."
יומא טז, א

לע"נ: **סעדיה בן אליהו ועליזה ז"ל**

חסידות וקבלה על התלמוד

מאת: כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

בלבול מול התעלות

כמה וכמה דברים אנו עושים "כדי לערוב את השטן", כגון התקיעות שתוקעים בשופר בחודש אלול ועוד. וכתבו המפרשים (רא"ש בסוף מסכת ראש השנה, ראב"ה סימן תקמב, טור ריש סימן תקפא בשם פרקי דרבי אליעזר) שהטעם הוא כדי לערוב את השטן "שלא יבין מתי יהיה ראש-השנה".

בפשוטות פירוש הדבר הוא שהשטן יתבלבל ולא יידע את התאריך שהיום הוא ראש השנה. אבל הדבר תמוה ביותר, וכי אפשר לומר על מלאך שיתבלבל ולא יידע דבר כה פשוט?!

מסביר הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח, שאין הכוונה שהשטן טועה ואינו יודע את התאריך. אלא כפי שמפרש רש"י בגמרא כאן (בנוגע לתקיעות בראש השנה עצמו פעמיים) את המילים "כדי לערוב השטן" – "שלא ישטין, כשישמע ישראל מחבבין את המצות מסתתמין דבריו. כלומר, שמכיוון שבני ישראל אינם מסתפקים בתקיעות ותרועות פעם אחת, אלא הם תוקעין ומריעין פעם נוספת, הדבר מורה על חיבובם את המצות. וזה סותם את פי השטן המקטרג.

מכאן רואים שהמושג "ערוב השטן", אין פירושו שהשטן מתבלבל בשל התקיעות ואינו יודע את התאריך שהיום הוא ראש השנה. אלא הכוונה היא, שהשטן חש שעם ישראל התעללו לדרגה מרוממת כל כך בקיום המצוות, עד שהוא חש שאין אפשרות לקטרג עליהם.

וזהו הפירוש גם בדברים הנוספים הנעשים בכדי "לערוב את השטן", כגון התקיעות שתוקעים בשופר בחודש אלול. הכוונה היא שתקיעת השופר באלול גורמת לנו להתעוררות תשובה, עד כדי כך שהשטן "מתבלבל" כי הוא מבין שכבר בחודש אלול זכינו בדיון ע"י התשובה. ביאור נוסף לכך שתקיעת השופר בראש השנה מערבת את השטן נמצא בדברי חז"ל, שערוב השטן נגרם בשל כך שהוא סבור שקול התקיעה הנשמע בראש השנה הוא קול התקיעה "בשופר גדול" של לעתיד לבוא.

וגם כאן נשאלת השאלה, וכי אפשר לומר שהמלאך מתבלבל ואינו יודע דבר כה פשוט, שהגאולה עדיין לא הגיעה?!

מסביר הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח, שאין הכוונה שהשטן טועה וחושב שכבר הגיעו ימות המשיח, אלא שהוא חש כי עם ישראל הגיעו לדרגה גבוהה כל כך עד שביכולתם לפעול את אותה הפעולה של השופר גדול של לעתיד לבוא. ומזה הוא "מתבלבל" ואינו יכול לקטרג.

יהי בצון שנזכה לשמוע בקרוב ממש את התקיעה הגדולה בשופר של משיח.

(ע"פ לקוטי שיחות כרך כד עמ' 236 ואילך)

ולע"נ: ר' **סעדיה בן אליהו ועליזה ז"ל**
נלב"ע בכ"ט סיון - ת.נ.צ.ב.ה.

**יגן וימליץ טוב בעד כל משפחתו שיחיו ובכללם:
יוסי, ניר, אלי ודורון לברכה והצלחה בג"ר**

**תומר אוסקר ומשפחתו שיחיו
לשנת ברכה והצלחה בגשמיות וברוחניות
מיום הולדתו ו' תשרי**

"... אשר קדשנו בצוותיו וציונו לשמוע קול שופר".
משהוא ענה אמן בקול גדול. מר פריד... ברוך, בתמימות הילדותית, לא שם לב, ולא הבין את המתרחש. כולו מרוכז במצווה שלפניו ובמאמץ הפיזי, נשף בכל כוחו. תקיעה. שברים. תרועה. הלאה. על פי סדר התקיעות הנדרש על פי ההלכה.

מסביב לברוך התחללה מהומה רבתי, אך הוא לא חש בה: הוא נמצא במקום אחר, מאוחד עם הקולות הבוקעים משופרו. אבל בחדר נשמעים עוד קולות רבים.

צעדי ריצה. דהרה של רופאים ואחיות, הצוות המסור של מחלקת טיפול נמרץ. ברוך אף לא שמע את קול השומר של מר פריד הבוכה בקול, וכן לא שם לב לכך שמר פריד, היהודי שהיה שקוע בתרדמת נמצא בחצי ישיבה במיטתו, מאזין לקול השופר!

ברוך סיים את מלאכתו ובלו לאמר אף מילה יצא לדרכו הביתה לחגוג את שאר ענייני החג כנהוג.

במשך השנה התפרסם ברוך בתור בעל תקיעה מיומן. בשנה שאחריה קבל ברוך הצעות רבות לשמש כבעל תוקע. הרבה בתי כנסת קטנים נמצאים בשכונתו וכמה מהם הציגו לו לתקוע בשופר, עם שכר ביצוד. אבל ברוך סירב לכל המציעים הנידבים. הוא בחר להיענות דווקא לבקשת בית כנסת עם מנין מצומצם השוכן במרחק גדול מביתו. הם לא יכלו להציע שכר לברוך, כי כסף אין להם, אבל כוס תה חם ומזונות הם הבטיחו שיקבל. דווקא לכאן נמשך ברוך וקבל את המינוי לתקוע שופר אצלם.

חיוכים נתלו על שפתותיהם של המתפללים בעת כניסתו, אבל הוא לא שם לב. יש לו תפקיד והוא חייב לבצעו בדרך המעולה ביותר כדי שיהודים אלו יצאו ידי חובת תקיעת שופר!

ברכה. השופר מוצמד לשפתיו. תקיעה. שברים. תרועה. הצחוק נדם באחת. את מקומו תפסו הערכה והערצה. דבקותו הרבה למצווה הרשימה מאוד את המתפללים הקשישים.

מתפלל אחד ניתק את עצמו ממקום עומדו וצעד קדימה לכוון של ברוך. יהודי עם הופעה מכובדת. טליתו בצבע קרם מרוב יושן. הוא נקש באצבעותיו על המעקה של הבימה.

"בחור", לחש, "האם אתה זוכר אותי?"
חיוך קלוש בצבץ מפינות שפתיו של ברוך. נראה שהיהודי הזה פגש את אחד היתמימים (בחורי ישיבה) בעבר. כובע... חליפה... כולם נראים אותו דבר. טעות בזיהוי. קורה. ברוך מסמן בראשו לשלילה.

"אף על פי שאתה לא זוכר אותי, אני זוכר אותך היטב", התעקש היהודי.
"גם בשנה שעברה זכיתי לענות אימן על הברכה שלך!"

ברוך מובלב. בשנה שעברה? "אדוני, במחילה, בשנה שעברה לא תקעתי שופר בשום בית כנסת!"
חיוך חמים התפשט על פני היהודי הקשיש:
"אבל אתה תקעת לי בשופר. אני הוא מר פריד!!"

יחי אדונונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד.

(מתורגם מעיתון המבצעים בניו-יורק ע"ר. שמואלביץ.
הביא לדפוס ר' מנחם זיגלבוים)

השופר מעורר גם מ'קומה'

"שמי מר קליין", אמר ברוך בשלווה. "התקשרתי אתמול ובקשתי שרשימת הפציינטים היהודים תהיה מוכנה בעבורי."

פקידת הקבלה לקתה בהלם קל. מר קליין? באמת? הילדון הזה קורא לעצמו "מר קליין", ועוד מבקש את רשימת המחלימים בבית הרפואה מה עוד?

"אההם, מר קליין, בקשתך לא תוכל להתקבל. כשהתקשרת היה לי רושם שאתה, אהההם, קצת יותר מבוגר..."

ברוך קורץ מחומר קצת יותר עמיד ממה שהפקידה חשבה. "אבל זו כבר שנה שאני נוהג לבקר את הפציינטים. אם לא עשית עדיין הכרות איתי ועם הפעולות שלי, את מוזמנת את מוזמנת לאמת את העובדות עם הצ'פלין (מנהל) של בית הרפואה."

הצהרתו של ברוך הכריעה את הכף. הרשימה בידי. בסקירה קצרה ברשימה הכין את תוכנית הפעולה. הוא יצטרך לחלק את הפעילות לפי קומות. ישנם חמישה יהודים קשישים בקומה הרביעית, ועוד אחד בקומה תשע. ברוך ציין לעצמו שכנראה יצטרך לוותר על היהודי בקומה התשיעית. הוא לא רואה את עצמו מתפס לגובה כה רב.

המעליות נמצאות ממש לידי. ברוך חולף על פניהן ופניו למדרגות התלולות. הוא מתחיל להעפיל, לאט אבל בטוח. עוד קומה ועוד אחת. בהגיעו לידע- קומה ארבע, נשימתו כבר הייתה קצרה. קומה תשע נראית לו כמחוץ לתחום. כל כך קשה.

שלושת המבריאים הבאים שמעו את התקיעות ללא אירוטיים יוצאי דופן. זהו. כעת, בסיום המצבע, ברוך מוצא את עצמו במעלה גרם המדרגות התלולות. הוא הביט רגע לעבר המדרגות העולות וליבו בקש מחילה ממר פריד, היהודי השוכן בקומה תשע. "סלח לי מר פריד שאני לא עולה לזכות אותך במצווה, אבל זה גדול עלי."

מבט אחרון ברשימה שבה מופיע לא רק שמם של המתרפאים ומספר חדריהם, אלא גם גילם ומצבם הרפואי. אוי! מר פריד הינו מעל שבעים, ומוגדר כמצב קריטי.

מצפונו החסידי של ברוך נכנס לפעולה מיידית. אולי זה ראש השנה האחרון שלו עלי אדמות, ורק סלידתו מגרם המדרגות הלא נעימות יתכן שמר פריד לא יזכה לשמוע תקיעת שופר?!

עד כאן. הוא יודע כעת מה עליו לעשות. עם כל הקושי. מדרגה אחר מדרגה, גרם אחר גרם, ברוך עולה לקראת הגעתו למעלה הוא נזכר שבקומה הזאת שוכנת מחלקת טיפול נמרץ. לכאן הוא יכול להיכנס רק לאחר קבלת רשות מיוחדת מהאחות בתחנה.

האחות האחראית הסבירה לו שמר פריד נמצא במצב של 'קומה' וזה כבר מספר שבועות שהוא באותו מצב, אבל היא תשמח לאפשר לו לבקר.

ברוך נכנס חרש לחדר. מר פריד היה מחובר לחוטים לרוב, שחברו למכשירים מאיימים למדי. ריח חריף של תרופות עמד באוויר. היהודי ששמר על מר פריד הבהיר לברוך שהחולה מחוסר הכרה זה 3 שבועות במצב של תרדמת ולא יוכל לשמוע את השופר...

ברוך ליטף את שופרו. הוא קבל אותו מאביו בתור מתנת בר מצווה לאות הוקרה על היותו חייל אמיץ בצבא הרבי שליט"א מלך המשיח במבצעי הקודש בבית רפואה מדי שבת וחג.